

התרמית הגדולה

הפרומיסנר פרידריך דליטש הוא בנו של פרנץ דליטש, מי שהיה מלמד גדול ב"ברית הישנה" וב"ברית החדשה", האחד המיוחד בקרב האשכנזים, שידע את השפה העברית ידיעה יסודית, אהב אותה ונחשב בכלל לאוהב ישראל, ונוסף על-זה הצטין בכשרון ספרותי גאה, וקנה לו שם גדול בין חכמי אשכנז. אי-אפשר לאמר, כי יפה כח הבן מכח האב, והלואי שלא היה גרוע ממנו. פרידריך דליטש לא הצטין מעולם במוח גדול וברות-יצירה ואת כל פרסומו במקצוע האשורולוגיה השיג בעקרו בדרך-ישיבה, בשקידתו הרבה ובעבודתו המתמדת. כמדע לא גלה עולמות חדשים, כי אם הסתפק בלקוט החמר שצצו על-ידי אחרים ובסדנרו השיטתי באסן בינוני. פרסומו לא עבר לכתחלה את חוג הסיעה המצמצמת שלו, המטפלת במדע האשורולוגיה, וגם פה יצא טיבו בתור גקרון, מוציא-לאור בתבונה-היתדות ומפרשן באסן בינוני, ומדקק ומתבר ארסטומטיות ומלונים, ולא בתור חוקר בעל אפק רחב, המקיף בכח-יצירתו את ההיסטוריה והתרבות השמית העתיקה. אך קצר נעשה לדליטש המצע האשורולוגי מהשתרצ, הלשה מיחדה יש-לו לחשב את-עצמו לממתה גדול בכל שפות המזרח ובידיעת חיי עמיהקדם, אבל למגנת רוחו לא הוודו החכמים המבוקים במקצועות אלה ב"ממחיותו". באוניברסיטה שבברלין נדחק דליטש תמיד לתוך רשותם של אחרים, קורא ומבאר את כפר התהלים ומעורר לפרקים צחוק קל בפני השומעים המבינים, מלמד את הדקדוק הערבי וגם את ספר הקראן (שאינו מבין בו הרבה, מלבד פרוש-המלים), את דקדוק השפה הארמית והסורית, הטורקית וכו' וכו'. חבריו המלמדים מניעים ראש, אבל שומעי האוניברסיטה ב"זמן" הראשון ללמודם שבעים רצון משעוריו, כי יש לו כשרון בגון של מלמד-דרדקי בשפות המזרחיות; ואולם בשתם

*) Die große Täuschung. Kritische Betrachtungen zu den alttestamentlichen Berichten über Israels Eindringen in Kanaan, die Gottesoffenbarung vom Sinai und die Wirkksamkeit der Propheten von Friedrich Delitzsch. Deutsche Verlagsanstalt Stuttgart u Berlin, 1920.

מתרוממים על הידיעות האלמנטריות של מלאכת הקריאה ודקדוק-השפה, מיד הם עוזבים אותו. ואפילו במקצוע המיוחד שלהם, האשורולוגיה, אינר-קול להספיק את צורך השומעים יותר משלשה זמנים, ואחר-כך הוא מכרח לשלות אותם, לעבוד עבודה מקורית.

ולא בשעוריו בלבד, כי אם גם בכתיבה המדעית בקש דליטש תמיד לצאת מחוץ לתחום מקצועו. הוא נסה את מזלו בחקירת-המקרא ולשון כתבי-הקדש וקוה, כי על-ידי-זה יתפרסם בחוג-מלמדים רחב יותר. אבל שכר לא היה לעבודותיו המדעיות האלה. הוא כתב פרוש על ספר "איוב", ועולם המלמדים שכח אותו תכף אחר ציאתו לארץ. הוא התחיל לחקור את ההשפעה הבלבית על לשון כתבי-הקדש וכתב מה שכתב, אבל האריות שבחבורת חוקרי-המקרא גלו את גסות-רוחו ומעוטי-הבנתו במקצוע זה ודחו אותו בשתי ידיים. כשנוכח דליטש, כי לא ינחל כבוד בקרב המלמדים במחקרים מעין אלה, התחיל במדעיות אחרת, מדעיות דמגוגיות ערוכה לפי טעם הקוראים הותיקים של העתונות האשכנזית היומית, השואבים את כל ידיעותיהם מן הפיליטונים המדעיים משבת לשבת. הקוראים המשכילים האלה, שלא הבחינו בין ימינם לשמאלם באשורולוגיה ובמחקר כתבי-הקדש והתהדרו לקבל כל דבור היוצא מפי פרופיסור כתורה מן השמים, שש לקראת המלמד הגדול, דליטש הערום הבין באיוו שפה לדבר עמם. הוא ראה את האמריית ואת שמחת הלול-הקדש של האשכנזים המשכילים, ששמנו ובעטו בזמן הפריחה המדינית, השתמש בזה לצורך פרקמטיה מדעית. בשנת 1902 הוציא את קונטרסו, בבל ובבליה ובו הוכיח באותות ובמופתים בתכלית המדעיות, כי כתבי-הקדש של עם ישראל לא הביאו שום חידוש ותועלת לעולם, כל השוב שנמצא בהם כביכול הוא גנוב ממקור התרבות הבלבית העתיקה וקבל צורה מגנה בכלי-לני, בהחאמה למצב המוסרי והרוחני השפל של עם ישראל בכלל גדה דליטש את דעתו, כי סכנה גדולה נשקפת לעתידו של העולם, אם ישארו כתבי-הקדש, ספר-הספרים של האנושיות, ומפני-זה מוטל על אמות העולם לחזור אל המקור העתיק של התרבות העולמית, אל יצירות השבערים הראשונים (השומרנים), שלא יצאו מגזע שם ומפני-זה הצטינו בכשרון יצירה ואל לזוהר החקים של המלך המורבי (שאמנם יצא מבזע שם, אבל קדם לתוכו את התרבות השומרית האדירה), או לכל-הפחות להסחפק ביצירה האלוהית העתיקה המקורית, שהיא בלי שום ספק נאה ומוסרית הרבה מצורת כתבי-הקדש. דליטש העמיד את עצמו בבחינת נבול-חיד היוצא במלחמה לשם-שמים ולעשה את מלאכתו כביכול בשם ובחורף-נפש, והחייב לשונו בעזות קדושה ובלב-פולסתר, ערער את כל יסודות כתבי-הקדש מבלי השאר בהם מתם. הכרוז הגדול אל אמות העולם לנעור את הצנן מהבלי ישראל ומקדשתם המרמה עשה רשם של פיליטון נאה: קוראים רבים התפעלו מאד, האנטישמיים נהנו הנאה משנה ממקרא קונטרס זה ורמזו דרך אגב אל האורחים בני-זאת-משה, כי נטלה מעכשו מגלת היוחסין שלהם (דליטש העיר בצביעות גדולה,

כי אין בו אף קורטוב של שנאת-ישראל וכל מה שכתב לא כתב-אלא לשם, האמת המדעית"; ומי שהיה קיסר אשכנז, וילהלם השני, כתב אגרת אל מי שהיה אדמירל, הולמן, ובאגרת זו הפליג בערכו המדעי של חדוש הפרוס. דליטש והוציא מזה מסקנה ישרה, כי רק שלשה בני-עליה, מקוריים היו בכל ימות-עולם והם המורבי וישוע הנוצרי והקיסר וילהלם הראשון, הגדול. — ויתר גדולי הדורות, לרבות משה רבנו והנביאים, הם בפניהם כקלפת השום. ועוד דבר דרש וילהלם על יסוד פסוקי דליטש, והוא: כי אין צורך לאשכנזים, העם הנבחר מימות-עולם, לטפל הרבה בספורים הנושנים של ספר בראשית ושמות וכו', כיוצא עליהם לשוב אל הזכרונות הלאומיים המרהיבים של האדות ושירת הניבלונגים, אל נטן, תור, טיס וויגפריד וכו'. בקצור; דליטש התפרסם, מטעם המלך בתור מלמד שבמלמדים בקרב הקהל הרחב, והתחיל להביט בבוז על המלמדים הגדולים, הפילולוגים, שלא חפץ המלך ביקרם. רב המלמדים באשכנז התרגו לקונטרס-הפלסטר של דליטש, לא מקנאה ב,הצלחתו, כיוצא למראה הלול-הקדש של המדע, שהרשה לעצמו אדם נושא עטרת-הכמים, כדי לזכות למחיאות-כפים זולות של ההמון. נגד המדעיות של דליטש נתן מטר של כתבים ומחברות, שגלו את חצנתו וניפנתו המדעית. דליטש הערום נסה להשתמש בכל הפולמוס הזה לטובת-עצמו, להתגדר ברשם הגדול שעשו דבריו גם בעולם המדע ולאחז בכבוד-הירוסטרטט שלו את עיני הקוראים התמימים. אבל התפעלות ההמון היא עד ארגיעה. כמו שמנגינת-הרחוב עוברת בפני מנגינה אחרת חדשה ממנה, ככה נשכחה הפתעת דליטש מפני הפתעות חדשות ויותר מודרניות. הגיעה יעונת דריווס ו,המתוס של המשיח, כמו, שלגרים אחרים, והעולם כמנהגו נוהג, ועדין האשכנזים קוראים בכתבי-הקדש, דרשני-כהניהם דורשים מסערי הנביאים, ומורי-הדת אינם מתירים על החמש, דליטש הרגיש צער עמק, כי הרשם של דבריו עבר חיש-מהר, ושכר הפרסום בקרב ההמון יצא בהפסד קלונו בקהל המלמדים שפרשו ממנו. הוא הוניה את עבודותיו המדעיות שמחוץ למקצוע האשורולוגיה, כרך והניח בקרן-זווית את המלון העברי והארמי לשפת כתבי-הקדש, שב בקש להראות את כל חכמתו, — לכל-הפוזות עד הם כל גדולי הדור, החכמים המבהקים בכתבי-הקדש ובלשונות השמיות: נלדיקי, פרט, הופמן, קניג, קורניל וסיעתם—בדעתו מראש, כי אלה שלא האמינו מעולם בכחו המדעי ימתחו את מדת דינם הקשה על מעשה-הידיו וידונו אותו לקמורה מדעית עולמית.

אבל בחשאי, העמיק דליטש את מחקרו, ובקש לקבוע מספרים בדבריו שכתב בקונטרס המפרסם ולחדש את תהלתו בצבור. בשנת 1914 כתב קונטרס חדש ויותר גדול, שבו הוא חזר במרץ על הנחותיו הראשונות, אך הקונטרס הזה לא זכה לצאת לאור, והנה התפרצה המלחמה העולמית נמצאו בקרב מנהיגי הצבוח האשכנזי מי שזכרו פתאם, כי ליכא מידי ולא פמזא באורייתא. — ובתורת-ישראל הפתוח מדובר, ידוקא אותם המקומות שהוצגה דליטש לפר-בגנותם מתוך התרגשות מוטריה, וכו' לחבה יתרתם

דרשני האשכנזים השוח את עמם לעם ישראל, שזקק להלחם בשבע אמות, וגם נזכרו בפסוק, לא תחיה כל-נשמה. למעשה העריצות כנגד בלגיה מצאו החכמים הסמוכים בדברים שצמרו בין משת רמנו וסיתון מלך האמורי וכו' וכו', ואפילו למלחמה שמתחת למים בקשו הכשר בכתבי-הקודש. דליטש ענה אמן אחרי כל הדרשות האלה, וכשהגיעה עונת הברית בין האשכנזיות והאיסלם, כתב שתאם קונטרס נפלא על-דבר האיסלם ובו חרים את היצירה השמית הטהורה של מחמד למעלת המפעל הרוחני היותר כביר מימות-עולם. לצני הדור הוציאו משפט, שלא נשאר לדליטש אלא למסור מודעה, כי אין אלה מלבד אלה ומחמד הוא שליח עליה. ובאותה שעה התגלגלה בחדר-העבודה של הפרופיסור הנכבד מהחברת של שנת 1914, שבה גלה לעולם, כי היצירה השמית כלה היא בלתי-מוסרית ומקענה מאד, מי לא יודה, כי הבין דליטש יפה את צרך-השעה:

והנה בא השלום העולמי. והעם האשכנזי יצא בשן ועין, מלדל ושבע-דגו, ומכיון שאין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל, הוא תולה את הקלקלה באזרחים האשכנזים בני דת-משה. גל של שנאת-ישראל התרומם מאד, ודליטש הרגיש, כי עברה שעת המפעל הרוחני של הגזע השמי; הוא שב אל קונטרסו הנשכח, ובשנת 1920 הוציא אותו לאור בשם הראוי לו, התרמית הגדולה. התרמית הזאת היא, כסובן, קדשת הספר-הספרים, המקבלת אצל כל עמית-תרבות בלי שום יסוד צודק, להלחם בתרמית זו דליטש יוצא למען ה' (המוטו שעל-גבי הספר). בהקדמתו מוסיף המחבר, כי כתב את ספרו, לשם האמת, כדי לפרסם את החנפים הגדולים, שחברו את כתבי-הקודש ויחסו אותם למשה רבנו, לדוד ולשלמה ולחבריהם, ולהורות בינה את הקהל הגדול, הנוהג קדשה בכתובת הניסנים העתיקים של עם ישראל והקורא לה בשם כתבי-הקודש או דבר ה'. אגב הוא תולה את עצמו ביוליוס נלהויזן, אשר עבודותיו המשבחות במקצוע חקירת כתבי-הקודש (עבודות אלה גלו על דעת דליטש, את הזיופים הגדולים) נזכרו לברכה זה-עתה - לרגלי מיתתו - בכל העתונים האשכנזים והנכרים (כבוד העתונים גדול בציני המחבר שלנו ככבוד ה' והאמת). איני יודע, אם נלהויזן, שהיה לא מבקר-המקרא בלבד, כי אם גם מעריך יצירת-ישראל העתיקה, היה שמח בתלמידו זה, הנחכים אותו; אבל חשוב הוא, כי את הקונטרס כתב דליטש אחרי מותו של נלהויזן. על-כל-פנים המחבר רוצה למסור לקורא המשכילי שלש דוגמאות של שקרים מסוגים בכתבי-הקודש.

השקר הראשון של התרמית הגדולה הוא מעשה כבוש-תאריך על-ידי ישראל. בזמננו זה - מתחיל דליטש את הסרק הזה - כשהבריות נרבות כל-כך לדבר על התקוה הציונית ועל שיבת העם הנבחר אל הארץ היעודה - אולי ימצא נסיון זה לתאר - כפי מהת האפשרות - במובן היסטורי? מדיק - את המהלך האמיתי של כניסת ישראל אל כנען - ענין בקרב חלגים ד-חבים. - התאור ההיסטורי המדיק מתחיל בתוצאת ספרו התקום.

מחבלת בהערות חריפות של המחבר המכוננת לתת להם טעם לפגם. במספר של ששים רבוא יוצאי מצרים נוטת המחבר להאמין, במספרם הגדול. הנה התגברו בני ישראל הקטנים והחלשים בנופם על סיחון מלך האמורי ועוג מלך הבשן. אחר כך עובר המתבר אל הספורים שבספר יהושע, מוסך אותם בשנאה כבושה ובלעג שאגן ומרבה בפרכות מעקר הספורים. ביחוד מעשה המרגלים ורחב הזונה אינו נותן לו מנוחה. איך גועז יהושע להאמין לדברי המרגלים, ששמעו מפי רחב הזונה, כי נמוגו כל יושבי הארץ מפני ישראל? הלא הדבר הזה הוא שקר בדוי מאד? עד תינו (ע' 17). אבל עוד יותר גובא הוא הספור על דבר כבוש יריחו בתרועה. ספור זה הגא העזות היותר גדולה שהרשתה לעצמה אמונת הנסים של עמי המזרח, ואם תמצא לאמר – של עם ישראל, כלפי השכל התמים של קוראי כתבי הקודש, (ע' 22) חצפה דומה לזו נמצאה אולי רק בספור על דבר נפלאות ארון הברית בארץ פלשתים, המתארות בספר שמואל. המחבר מדבר על מעשה זה בהרחבת הדעת ושואל קושיה עצומה: ואיפה נעלם כח הנסים של ארון הברית בשעת כבוש ירושלים על ידי נבוכדנצר? (ע' 23). ושוב הגא חוזר אל ספור כבוש יריחו. בעמוד 24 הוא הושף את ידיעותיו הסטרטגיות והתחמטיות. כמה היה מספר בני ישראל הצרים על יריחו? – 531150! (מספר מדיק במובן היסטורי). איך הספיקו אלה להקיף את החומה ביום אחד שבע פעמים? הלא הקפה אחת של מחנה גדול כזה, עריך בטורים של חמשה חמשה דורש ט"ו שעות ועשרה רגעים? ובכן הדבר הוא שקר גמור! ומה זיה, המהלך האמתי של כבוש יריחו האמת היא: העיר נכבשה על ידי בגד רחב הזונה, ששחדו אותה בני ישראל (בכסף, כמובן ע' 26). מבגד רחב עובר המחבר אל יתר מלחמות יהושע וכבושי ישראל בארץ ועומד על הסתירה בין המספר בספר יהושע, כי כבשו בני ישראל את כל הארץ, ובין דברי הספר עצמו, כי נשארו בארץ שבטים רבים, שלא חורשו הכובשים, מתלוצץ על סופרי כתבי הקודש, שקבעו את גבולות ארץ ישראל, מנהר פרת והלבנון עד הים ונחל מצרים, ומציא את גורדינו, כי לא היתה לסופרים אלה שום השגה בנדון המצב המדיני הכללי בשעת הכבוש (ע' 35). כל נסיונות כתבי הקודש לקשט את מצב ישראל בתקופת הכבוש אינם יכולים להצדיק את העובדה, כי האלהים לא מלא את שבועתו לאברהם וליצחק וליעקב (ע' 38). כדי להבין את הסתירה תגדולת הזאת, בא המחבר בשני משכלים ראשונים של האמונת השמיות. תתחיקת המשכל הראשון הוא: אין עם בלי אלהים. כל זמן שישבו בני ישראל במצרים בבית עבדים, לא היה להם צרך באלהים; כשיצאו לחרות, מיד בחרו להם אלהים לאומי, ששמו יהוה. כתבי הקודש בעצמם ספידים, כי יום יציאת ישראל ממצרים הוא יום לדת יהוה. משה היה עבד יהוה הראשון ויהושע עבדו הית הראשון, ששמו הפרטי מרכב עם שם יהוה (ע' 40). תמשכל השני הוא: אין אלהים בלי ארץ. כדי להיות אלהי ישראל נקק ית לארץ, שתהיה לו ולעמו לנהלת ששם יעבוד העם אותו.

לבדו כרצונו ואלהים אחרים לא יחלקו אתו את הממשלה. תוצאות תמשכל
 הוה היו חשובות מאד: יהו הכרח לחפש לו ארץ לנחלה באיזה מחיר
 שיהיה ומסנריוה באה המצוה שאינה אנושית ולא אלהית, להשמיד את כל
 יושבי ארץ כנען עד תמס, מבלי חמול עליהם. אתר כן מוסף המחבר
 בצביעותו המיוחדת המהולה בלעג, בסגנון הנהוג אצל לבלרי האנטי-
 שמיים: אין ברצוני להרשיע באופן חד-צדדי את עם ישראל [תועבות]
 מלחמת-הכבוש שלו. ארץ כנען היתה מטרה נאה מאד למלחמת-כבוש. ארץ
 חטה ושעורה, גפן, תאנה ורמון... ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב
 נחשת, ארץ זבת חלב ודבש, ונקל לנו להבין, מהגדול היה יצר עם-
 ישראל לכבוש בחוקידי ארץ עם ערים גדולות אשר לא בנה, בתים מלאים
 כל טוב, בארות אשר לא חצב וכרמים אשר לא נטע. אבל לזכות באותו
 מעמד בחרב רוצחת אלפי נשים שלא חטאו ועוללים ויונקים לאין-מספר –
 דבר זה לא יישר בעיני אדם וכל-שכן בעיני אלהים. אם יצא הדין להשמיד
 שבעה עמים גדולים ועצומים מבלי השאר להם שריד, אך ורק כדי לקנות
 מקום ליהו ולעמו, מדוע לא כלה אותם יהו בדבר, להציל את הנשים והטף
 ממוראי-המות למראה החרב השלופה של השונאים רשעיה-האדום? (ע' 41):
 ולא זו בלבד. שבעת העמים, וביחוד האמורי, היו אלהים של העברים,
 ושפתם דומה מאד לעברית. לא לחנם היתה חוראת השם, עברית (חבירי)
 נרדפת בשפת האמורי – באגרות אל-אמרנה – עם "שודד" ו"רוצח" (ii) (ע'
 42). ולא לבד שעשו בני-ישראל את כל התועבות והרציחות האלה באהליהם
 יושביה-ארץ הראשונים, אלא גם הוציאו עליהם שם רע, כי הם חוטאים
 וברשעתם לקח אלהים את ארצם מידם (ע' 43). דליטש מרבה בראיות
 להוכיח על ישר לבם וצדקתם של יושבי-הארץ העתיקים: החתים, היושבים
 בחברון, שחיו באהבה ובידידות עם אנריהם, ויפחו עלי-כמה הנזיבות של
 עפרון החתי מטפחת בפני כל מעשי הנבלה של אנריהם, יצחק זעקבו שמא
 תאמר, שחטאות סדום הן רשעת הגוים האלה, – שבט בנימין יכיתו שקלקל
 כלו בפילגש בגבעה, ואף-על-פי-כן לא נשמד כלו, אלא נשארו ממנו שש-
 מאות איש, וכל העם בכה מפחד, פן יסוף שבט נאה כזה של העם, והקדוש
 (ע' 45). דאם העבודה הזרה של עמי כנען הביאה לידי-זה שינבשו עולמי-
 המדבר את-ארצם, מדוע לא פקד האלהים את עון ישראל, שעמד לא-היה
 הגוים כל-עת שבתו על אדמתו? כלל בא המחבר לציג מסקנה-משוטת
 בתכלית הפשטות, כי ארץ-ישראל לא היתה מעולם הארץ הכשרה שעי-
 ישראל ויחל, ולא פבריה לרשותם גם אחרי מעשי הרצח של בני-ישראל
 בעמי-הארץ העתיקים. רב הארץ נשאר בידי הענענים, ונקום סלל זה בידים
 כרכורי-הנביאים להוכיח, כי ארץ-ישראל היא נחשת יהו (ע' 47). ומה-היה
 עבודת יהו-עצמו בתקופת השופטים? המחבר מסביר לנו את המעשה על-
 דבר מסל פוכה, וכותב: המסל הגנוב היה מקדש הדנים על-גלות הארץ.
 אפשר לאמין מדוע קרא האמורי לבני-שטור שפועו בן-המדבר, עם המיחע?

בשם „שודדים“ ו„רוצחים“ (ע' 50). כי בכלל לא היו העברים העתיקים עם קדוש, אלא נודדים, שודדים ורוצחים.

אחרי כלות דליטש את כבוש ארץ־ישראל באפן היסטורי מדיק הוא צוב־אל גלוי השכינה בהר סיני. מה־נורא הדבר, כי כל תורת משה אינה אלא תרמית גדולה אחת. המשכן המתאר בתורת כהנים לא היה ולא נברא, הכתובים המדברים עליו הם זיוף היסטורי (ע' 54). איך יכול יהו לדרש מעמו: „מזבח אדמה תעשה לי“ בכת־אחת עם כל הפרשיות על משכן ואל־ה־מועד? התרמית השנית היא מעשה ספר משנה־תורה. כל מצוות אלהים בספר־התורה אינן אלא חִק־אדם (ע' 59) (המצאה נפלאה!). אחר־כך מונה לנו דליטש סתירות רבות בספר־התורה (חלק הגון של הסתירות האלה אפשר לזקוף על חסר הבנתו), ולסוף הוא כותב בפתוס גדול: „האלהים, שלא נתן להחקר, שאין המחשבה תופשת בו, שהוא למעלה ממקום ומזמן, אשר כל העמים וגדולי־הרוח שבהם חותרים זה אלפי שנים להגיע עד סוד היותו, פִּעֲלָתוֹ והנהגתו, אשר אותו אנו מבקשים ואליו אנו דורשים כל ימי חיינו בכל קצר ההשגה של תבונתנו, המִשְׁג האחרון והעליון של מחשבת האדם, התכלית של תקותנו, האלהים אשר בו אנו, קרוצי־חמר עלובים, מתדבקים בכל חם נשמתנו — אותו האלהים התגלה בעצמו ובכבודו למשה ולעם ישראל בשנת 1330 לפני סה"נ“ (ע' 69—68), כל. הספור הוא פרי הדמיון המזרחי הפרוק, ואפשר לאמר הדמיון החולני“. „האמת היא: אחרי שקרא „הנביא“ משה את יהו לאלהים הלאָמי של עם ישראל, הכרח הלו להראות את עצמו, לגלות את שכינתו בתור אלהי ישראל“; קרוב לודאי הוא. על דעת דליטש, כי סופת־קיץ על הר סיני שִׁמְשָׁה יסוד להתגלות זו... „לא אלהים התגלה בהר סיני, לא ההויה האלהית אשר אנו, בני תמותה, עומדים לפנייה מלאי חרדת־כבוד והכנעה, כמו לפני הסוד הגדול של חיי האדם ותולדות העמים, — כִּי־אֵם יְהוּ, האלהים הלאָמי של עם ישראל, לפי העברת־העינים המיוחדת לתיאולוגיה של הנביאים“ (ע' 70). זאת היא התרמית הכי־גדולה, כשאנו אומרים, יהו הוא האלהים“, „אמונת־טעות שאין כמותה“. יהו הוא אלהי ישראל ולא יותר (המחבר מרבה בראיות על זה). תרגום השבעים עוֹר את עיני כל באי־עולם כשמסר את שם יהו ביִנְיָת — δ αὐτός, כלומר: האדון, אדוני העולם (ע' 72). בכלל אלהי ישראל הוא אחד ה„אלילים“ (שם). כל־אחר־יד המחבר מבטל את כל המצוות המוסרית של „יהו“ ואת ההשקפה כי הוא בורא השמים והארץ ואלהי כל העמים (ע' 75—73). דליטש אינו רוצה להכירו בתור אלהי העולם — ובודאי יספיק זה לקוראי הספר. גם „מטעמים מוסריים“ אי־אפשר לאמר, כי יהו הוא האלהים. הלא הוא עומד על מדרגה מוסרית נמוכה מאד! (ע' 75). האל הקדוש האממי הוא גבוה מיהו כגבה השמש מפנס תועה“ (שם).

נשארה עוד תרמית גדולה אחת, הערצת נביאי ישראל. המחבר הכין לו כלי־טפץ כבדים לפוצץ את המבצר האחרון הזה. מי היו הנביאים? הלא רק עובדי יהו, ולא עובדי האלהים. הם אהבו מאד את עמם ישראל!

כלום יש לך דבר מננה מזה? אבל בשטף דבריו סתם דלישט מה שכתב תחלה ומגלה לנו, כי לא אוהבי ישראל בלבד, אלא גם עוכרי ישראל היו הנביאים. הוא נגרר אחרי וינקלר (אף כי אינו מביא דבר בשם אומריו), כי הנביאים היו אנשים מדיניים בעקדם, והתערבותם בעניני המדינה גרמה לידיוהו, שמלכות ישראל ומלכות יהודה היו המדינות היזתר מקלקלות מימות עולם ועד עולם" (ע' 84). אחיה השילוני, אליהו זאלישע יוכיחו! בצדק קראו שריהצבא בישראל לנביאים, הבוגדים בעמם, בשם "משגעים" (ע' 85). שלשה עמודים וחצי הקדיש המחבר למעשים שעברו בין אלישע והוא, ולעמת זאת פטר את כל הדרשות המוסריות של הנביאים בחצי עמוד. אין הוא רוצה לבוא ב"בקרת" על המוסר הנבואי, אף כי יש לו דברים להעיר (ע' 89). אבל מעשי הנפלאות של הנביאים! איך אפשר להעלות על הגליון מעשי שטות כאלה – שנעשו אחר כך לנחלת האנושיות התמימה כלה? ומספורים אלה למדו אמות העולם להאמין בנסים. למשל, עכשו (הפרשה נכתבה בשעת המלחמה, כנראה), עוד פעם אמה אחת, מתוך קנאה שפלה, מתהוללת להשמיד אמה גדולה, שהיא בשר מבשרה, מנער ועד זקן סף נשים באפן היותר נבזה שבעולם ובמעשי שטן, כלומר, ברעב, והיא אומרת לדכא באגרוף וזון את חרות כל עמיחבל וליסד על תליפגרים את מבצר שלטון העולם האנגלי – ומדוע לא ירד האלהים משמים לחדש גבולות עמים? על יסוד מאות ספורי הנסים יש לנו רשות להציג שאלה זו. אבל אין אנו עושים זאת, בדעתנו, כי הגאון האשכנזי לא יסוף לעולם, וכי האלהים ירים את קרן עם אשכנז ויוציאהו מאפלה לאורה בלי מעשי נסים".

אחרי מוסר השכל זה בא "סוף דבר": ספרי ישראל העתיקים מכילים הרבה חמר, שיש בו ענין רב, יש בהם אפילו יפי וחכמה. אבל לכלם מבראשית עד דניאל אין שום ערך במובן דתי, ביחוד לנוצרים. אמנם פה ושם נמצאו בכתבי הקדש – ביחוד בחלקים המאחרים שבהם – דברים שבאמונה, אבל הם מעטים מאד במספר, ואין כחם יפה להרים את ספרות ישראל למעלת ספרות אמונה. צדק גטה באמרו, כי "אמונת ישראל נכנסה לתחום אמונות עובדי האלילים"... הפתגם הרגיל הסנטימנטלי, כי היהדות הביאה את הגואל לעולם, צריך לעזוב את מקומו לצמיחות למאמר, כי היהדות המיתה את גואל העולם, ומאמר זה לבד הוא צודק במובן היסטורי" (עמוד 94). כי ישוע הנוצרי יצא מארץ הגליל, היא גליל הגוים, והיה מן הגרים ולא מבני ישראל – תורתו, חייו ומותו יוכיחו. (גם בזה המחבר חוזר אחרי דברי צ'מברלין והויפט, מבלי להזכיר שם בעלים!) חקירת הברית הישנה – אין לה מקום יותר בתיאולוגיה הנוצרית! בשעה שאפילו החסשים בדעות בקרב הכהנה הנוצרית קוראים לתורת ישראל בשם "כתבי הקודש", הם מחזקים את היהירות הנפרזה של היהדות על תעודתה ההיסטורית העולמית" (ע' 93) – לטוף גלח לנו המחבר את הקונה הראשונה והתכלית האחרונה של "הבקרת ההיסטורית המדיקת"!!! גם

מבתי הספר ראוי להרחיק את לימוד ספורי המקרא. ושוב המחבר חוזר אל התעודה ההיסטורית שנתן. "אלהים" לישראל. כל אמונת היחוד של עם ישראל אינם אלא טעות אחת יסודית, דוקא באמונת היחוד הזאת משתקפת הצרות המיתגה של העמים השמיים, העברים והערבים (אז הם הערבים, שהרבה כל-כך המחבר שלנו להלל לפני שנים אחדות!), כלום זכות היא לישראל, שלא האמין באלהות נקבתו לא, חובה היא לו, זת מראה שמצב האשה היה נמוך אצלו מאד (ע' 97). אסור הפסלים גם-כן אינו חשוב, הלא כתוב כי אלהים עשה את האדם בצלמו ובדמותו (i). המצוה, ואהבת לרעך כמוך במה היא נחשבה בודאי ב"רעך" הפונה היא רק לבן-ישראל (ע' 99). וגם דרישת אהבת-הגר אינם מתפשטת על-בני עמים זרים (i). את השבת לא נתן ישראל לעולם – היא יצירה בכלית. ובכן – ישראל לא הביא שום ברכה לעולם. ואגב, איך השיג עם-ישראל בעצמו את, תעודתו? עשרת השבטים (דליטש כותב בדיוק היסטורי: תמש לשויות של העם) ספו בגלות אשור, ואחריהם כלו מאחים אלף יהודים, שהגלה סנחריב בשעתו. כלם התבוללו בעמים. אחר-כך באה גלות נבוכדנאצר. כשנתן באחרית הימים כרש מלך פרס רשות לגולים לשוב אל ארצם – קרה מקרה, שלא צפו הנביאים מראש: הרב הגדול של היהודים מחל ברצונו הטוב על ציון וירושלים, על ארץ האבות ועל עבודת יהו (ii) ובחר להשאר בארץ בבל, אשר הבאישו הנביאים את ריחה בעיני כל-העולם עד היום הזה, אך ורק כדי להתפרנס ברנחה ולקחת רבית עד עשרים אחוז למאה" (ע' 101). הסרוב הזה – לשוב אל ארץ האבות, המחילה מרצון על ארץ האבות, הכחש לעיני כל-העולם ביתו ובדברי נביאיו, – כל אלה הם כתם אשר לא ימחה בדברי ימי עם-ישראל, וחושפים לנו את מערמי האפי המקורי המיוחד שלנו. גולי יהודה הראו בסרובם לשוב אל ארצם, כי עבודת עגל-הזהב היא קודמת אצלם לעבודת יהו, וכי כבר אז שמש להם האלהים הלאמי יהו רק בתור אמצעי לצרכים חמריים. מאד – כלומה לקיום הגזע היהודי, לחזק הלאמיות היהודית ולהשיג את המטרה הגשמית, שהתוו לפניו הנביאים – להיות לעם גדול ועצום, האוסף את חיל כל-הגוים" (ע' 102). עם היהודים חתם על מצחו בדעה צלולה וברצון והכרה את אות קין, הנע והנד, של עם בלי ארץ-אבות או אינטרנציונלי (רמו צנועו), שהוא העושה את ההפך הגמור של מצנת יהו, אבל נושא תמיד את שמו, ואם תמצא לאמר – לשוא, כדי לחזק את התיחדותו בפני יתר הגוים, שהוא רואה מתן-שכרם בצדה, וכה נשאר עד היום הזה" (שם). אחר-כך מספר דליטש, כי בתקופת, בבל ובבליה קבל מכתבים רבים ממשכילי היהודים בכל הארצות (!!!) אשר הנדו לדבריו, כי היהודים צריכים לנתר על עבודת-האלהים המיוחדת (הפרטיקור לריסטיה) שלהם, שהתישנה כמו מצוות רבות אחרות אבל מן הצד השני הביעו את הרכותם, כי רק האמונה באלהים המיוחדת האגואיסטית הזאת שמנה על האמה היהודית והשמור עליה גם להבא (שם). דשכ המחקר חוזר אל

השקרים של עם ישראל. כתוב בספר התהלים: על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בוכרנו את ציון, בעוד אשר באמת נשאר רב גולי בבל, שהגיעו בזמן קרוב לאלפי אלפים (כאן דליטש שזכה, שאינו מאמין בנסים), בגולה ובמלכות פרס וכמעט רק כהנים ולוים (ז) שבו אל ארץ-ישראל ושם יסדו ממלכה שפלה, שחרבה אחר-כך על ידי הרומאים" (103). זו היא בודאי, אמת היסטורית מדויקת. - גלוי הוא, כי עם חסר-המולדת או אינטר-נציונלי לרצונו הוא סכנה גדולה ונוראה לכל עמי הארץ. כבר אלפים שנה לפני שיבת הגולה ראינו את הסכנה הגדולה, שהמיט הגזע השמי בכלל על יתר עמי האנושיות. באלף ה' והד' לפני סה"נ ישב בבבל, ביהוד בדרוס-הארץ, העם השומרי המצין בכשרונותיו והדומה לעם האשכנזי בהלך-נפשו, שהגיע למדרגה שאין למעלה ממנה עד ימינו אלה (! ואפילו אצל האשכנזים?) בתרבות, בכבוד המלאכה, בהגנת הרכוש, ברגש האחריות, בשווי משפט הגבר והאשה, בקדשת המשפחה, בעמק הרגש הדתי, בטפוח האמנות והמדע (כנראה, דליטש חושב, שהקרא האשכנזי עלול להאמין לכל-דבר!) - והנה ירדו שמיים זרים (האכדיים) אל ארצו ובמשך מאות שנים ספגו את כלו לתוכם ולא נודע כי בא אל קרבם, ואלמלא החפירות של זמננו, לא נשאר שום זכר לשמו. סכנה מעין זו היה גם עם היהודים מיום שנעשה חסר-מולדת. כבר ממלכת הפרסיים הרגישה סכנה זו. המן יוצרו של אחשורוש ראה חובה לעצמו להזהיר את המלך מפני העם היושב מפור ומפורד וכו' ודתיים שונות מכל-עם וכו'. מה עשו היהודים? מרדכי לקח צקמה (שנים מועטות אחרי שקבלה מלכות פרס את היהודים בתור אורחים!) והמית שבעים וחמשה אלף משונאי ישראל. ולזכר מעשה זה חוגגים היהודים עדהיום את הפורים. ואחר-כך, כאשר התפשטו היהודים במדינות יון ורומא, נשקפה סכנה גדולה לשלום העמים המושלים, עד כי האמין טציטוס, שעם ישראל הוא תועבת המין האנושי. גם עם אשכנז צריך בעוד-זמן להעביר שנה מעינו ולהכיר, כי שאלת היהודים היא אולי החמורה בכל השאלות וטעונה כבד-ראש מיוחד. להערכה נכונה של שאלה זו מכון הקונטרס הזה".

בה גמר דליטש את ספרו ה"מדעי", הכתוב, לפי האמת ההיסטורית המדויקת ולגבי הקונטרסים הראשונים של, ככל ובבליה" יש כאן צעד גדול קדימה. אז היה עוד דליטש טובל ושרץ בידו, שנאת ישראל בקשה לה סתר-פנים ונתגלתה רק בין השורות, ועתה גלה-מרוצון או שלא מרוצון - את השנאה הכבושה הזאת. אפשר להציג את השאלה, מה ראה לחבר קונטרס חדש זה אחרי הקונטרסים הראשונים, מבלי חדש כלום עליהם, מלבד דברים שונים שנכתבו ונשנו פעמים איך-מספר בכל מלאת-הפליסטר של שונאי ישראל? שמא רצה לחנק את הדברים האלה בראיות מדעיות? אין בכל-הספר אף הטגרה מדעית אחת. שלשים וארבע התערות באותיות פטיט בסוף הספר הן כסות-העינים המדעית היחידה אבל תרואת מרגיש זקף, כי אין שם כלום. במחיצת גסות-הרוח, התצפה ונבול-הפה של הספר

הלא אין מקום לדברי חכמים הנשמעים בנחת. כל המשערות הנבזות, שיצאן ממקור שנאת-ישראל, כל המצאות-הודון של ה"מדע", כביכול, האנטישמי הובאו פה בתור משכלים ראשונים, אמתיות שאין להרהר אחריהן. בציניות יתרה מספר המחבר בראשית הקדמתו, כי מסר לשרפה חמשה-עשר לקוטים גדולים של מאמרים בכתבי-עתים שונים ושל מחברות מיוחדות, שהשיגו על דבריו בקנטרסו הראשון, כי לא מצא בהם אפילו תשובה אחת נכונה! כמה גסות-רוח היא לבטל כל-אחרי-יד מאות מאמרים, שחלק גדול מהם יצא מתחת עטם של חכמים ממחים לדבר! בודאי יש פה גומה מפלגה, להעביר את עיני, הקורא המשכיל". אבל הלא לקורא משכיל זה יש אפשרות לקרא ספרות ממין זה, שהיא כתובה בכשרון הרבה יותר גדול, - למשל, דברי-הפלסטר של הוסטון סטוארט צ'מברלין, שהם נאים לכל-הפחות מצדם הספרותי - ושם ימצא אותן ההנחות עצמן בצורה יותר משכללת. - נדמה לנו, כי לפי האמת ההיסטורית המדיקה נכתב כל הקונטרס הזה לשם צורך חיצוני, - וזה עבודה מזמנה. צוררי-היהודים הרבים באשכנז, שצצו אחרי המלחמה העולמית כפטריות אחרי הגשם, בקשו להם כתר-תורה, אילן גדול להתלות בו, ולחפצם נדרש הפרופ. דליטש, שמצא מקום - כמו שהסכין זה מימים-לצוד דגים במים עכורים, ומכר להם סחורה שיש בה מעין קרן קימת בזמן הזה. ראוי להביא עוד את דברי המחבר בסוף הספר (ע' 105): "אחרי כלות המלחמה לא מהרתי בהוצאת הספר לאור, כי ארץ מולדתנו היתה כל-כך מקפה, שאלות", עד שלא היה כדאי לנער שוב את השאלה היהודית. אבל מכיון שעלתה שאלה זו על הפרק לפני הצבור הרחב בשני כרוזים זה מקרוב, החלטתי לבלתי התמהמה יותר. כבר הכרוז הראשון גלה לי, כי הקונטרס הזה יפיץ עתה אור להרבה צדדים. זה הוא הכרוז, פרו פֶּסְטִינָא" החתום בידי צ'לוד, מפס כהן, הנס דלבריק, אַרְצִבְרַגֶּר, גוטהין, פהרנבך, נוסקי, זומברט וכו', אשר רצה לרכש נפשות להשקפה, כי עם היהודים, שנעצר על-ידי העמים המושלים בהתפתחות עצמיותו הלאומית, ייסד לו על האדמה ההיסטורית העתיקה של ארץ-ישראל מכון לאמי לתרבות ישראל ולמשק חפשי, ומכון זה יקלוט אל תוכו בהתפתחותו המדרגת חלק גדול של העם היהודי". ובה, תבוא תמורה יסודית בשאלת-היהודים". הכרוז השני, חתום על-ידי, הועדה להשכלת-העם של אגדת חווקי-העם, רוצה להלחם ב, שנאת היהודים, המתלקחת עתה בכל ארץ אשכנז והמביאה לידי סכנת כליה את השם הטוב של התרבות האשכנזית"; כרוז זה נשלח אל דליטש בבקשה לדון על שאלת היהודים בתור אשכנזי שאינו יהודי. בפרסום קונטרס זה - מפס דליטש את דבריו - יצאתי ידי חובתי לגבי כרוזים אלה". פתח בחצפה וגמר בצביעות רמאית.

הקונטרס הזה הוא סמן רע למדע האשכנזי החדש...

